

(съпруга на ходжата, поемаща част от неговите функции или заместваща го след смъртта му) – без специално образование и в повечето случаи без официален статут, но признати като такива от общността си. В тяхната среда религиозният синкретизъм силно се изразява и толерантността между исляма и християнството се проявява ярко (Марушиакова, Попов 1993: 162).

В голяма степен специфично цигански елементи носят обредите и ритуалите, свързани с почитането на дух, познат като бобá/ бубá/ бабá. Този религиозен феномен е известен в общността на хорохане рома и се локализира в някои населени места. В Стара Загора и Ново село, Старозагорско духът е само “бобá”/ “бабá”, но в с. Петрово, Старозагорско го наричат “Дядо Бобá”. В Чирпан и Пловдив е “Гьом/ Дьом бабá”, в Тутракан – „Сóфта бабá” и „Кантар джами бабá”. Култовото му пространство може да се посещава и от мъже, и от жени, но задължително жена се грижи за наредбата и хигиената (Иванова, Кръстев 2008-а: 49-58).

Като всяко демонично същество и появата на “бобáта” се свързва с мистичен елемент. Малко са тези мъже и жени, които са го виждали. „... една вечер, уж спъ, но до прозореца виждам нещо как лети, нещо като че ли лети, лети към вашия дом. И аз веднага тръгвам да кажа, че нещо влиза у вас. Отварям вратата, вика, и нали – жените, възрастните, които отиват в джамията как се молят, също нещо се правеше от негова страна, вика, в една стая. Но никого не видях от вас, лекичко се обърнах и след това пак литна и си замина. Като духове ли, как да ви кажа, не знам, духове ли, нямам думи..... именуваха се Кантар джаами бабá”.

Разказите за това видение се свързват с трансцендентни преживявания в будно състояние. Често обаче това понятие е условно, защото става въпрос за състояние на транс или полусън, където границата между реалното и иреалното е размита. Виденията са индивидуални, което се обуславя от схващането, че на всеки се дава видение в зависимост от неговата вяра, душевна и физическа чистота. „...Една вечер сънувам така – уж станах, легнах, пет минути не мина, чувам нещо... уж не спъ, но отварям очи – нищо не виждам. Затварям очи – нещо ме притиска. И ми казва във съня..., виждам го така върху една маса легнал, много добре облечен, в бяло....Разбрах, че тъй, как да ви кажа – дух, като дух... .. първи път когато го сънувах, той не се показва на мене. Просто един натиск почувствах така върху тялото си, като тежест. Но мене накара три пъти да повтарям, че това наистина е той.... И други хора са сънували, но не се показва на яве, тъй както се случи на мене и тогава наяве като ми каза това нещо и разбрах, че не понася мръсотията... Бабáте обичат да им е чисто. Не на всеки човек свещта гори” (Тутракан 2002: 87, 88).